

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobců:

- a) P. Č., narozen „X“,
- b) R. G., narozen „X“,
- c) J. H., narozen „X“,
- d) M. H., narozen „X“,
- e) J. H., narozen „X“,
- f) J. J., narozen „X“,
- g) J. K., narozen „X“,
- h) I. K., narozen „X“,
- i) A. K., narozen „X“,
- j) Mgr. K. K., narozen „X“,
- k) Z. K., narozen „X“,
- l) P. N., narozen „X“,
- m) V. N., narozen „X“,
- n) J. P., narozen „X“,
- o) V. P., narozen „X“,
- p) L. P., narozen „X“,
- q) L. P., narozen „X“,
- r) M. P., narozen „X“,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- s) P. R., narozen „X“,
 - t) R. R., narozen „X“,
 - u) P. T., narozen „X“,
 - v) Z. T., narozen „X“,
 - w) J. W., narozen „X“,
 - x) J. Z., narozen „X“,
 - y) P. Z., narozen „X“,
- všichni zastoupeni Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem,
sídlem Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň,
- z) M. J., narozen „X“,
zastoupen JUDr. Lucií Sabotinovou, advokátkou,
sídlem Mrázova 845/9, 412 01 Litoměřice,

proti

žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky,**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4,

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. VS-31252-41/ČJ-2017-80000L-51ODV,

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 26. 4. 2017, č. j. VS-31252-41/ČJ-2017-80000L-51ODV, **se v rozsahu výroků 1), 4) až 11), 13) až 20), 22), 23), 25, 26), 29), 30, 32), 34) a 35) pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům a) až y) náhradu nákladů řízení ve výši 154 497 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci z) náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce z) se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně a vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Ad 2/2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. VS-31252-41/ČJ-2017-80000L-51ODV, jímž žalovaný ve výroku 8) zamítl odvolání žalobce z) proti části „B“ výroku rozhodnutí ředitele Vazební věznice Litoměřice (dále jen „ředitel věznice“) ze dne 14. 2. 2017, č. j. VS-62717/ČJ-2016-801420-11, toto rozhodnutí potvrdil a podle § 177 odst. 1, 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) nepřiznal žalobci z) náhradu nákladů řízení. Předmětným rozhodnutím ředitel věznice v části „A“ výroku přiznal žalobci z) nárok na poměrnou část základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku za výkon služby přesčas v období od 1. 8. 2013 do 31. 8. 2016 a v části „B“ výroku zamítl žádost žalobce z) o proplacení zbývajících částí služebního příjmu za výkon služby přesčas ve stejném období nařízený v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poměru. Žalobce z) se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

2. Žalobci a) až y) se společnou žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce a vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Ad 3/2017 domáhali zrušení téhož rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, jímž žalovaný ve výrocích 1), 4) až 7), 9) až 11), 13) až 20), 22), 23), 25, 26), 29), 30, 32), 34) a 35) zamítl odvolání jednotlivých žalobců a) až y) proti částem „B“ výroku jednotlivých rozhodnutí ředitele věznice, tato rozhodnutí potvrdil a podle § 177 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru nepřiznal žádnému ze žalobců a) až y) náhradu nákladů řízení. Předmětnými rozhodnutími ředitel věznice rozhodl o nárocích jednotlivých žalobců a) až y) shodně jako v případě žalobce z), jak je popsáno výše. Žalobci a) až y) se v žalobě současně domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jim náklady soudního řízení.
3. Vzhledem k tomu, že obě uvedené žaloby směřovaly proti témuž rozhodnutí žalovaného, zdejší soud podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) usnesením ze dne 17. 8. 2017, č. j. 15 Ad 3/2017-22, spojil tyto věci ke společnému projednání pod sp. zn. 15 Ad 2/2017.

Žaloby

4. V žalobě žalobci a) až y) namítali, že každý z nich obdržel jen tu část napadeného rozhodnutí, která byla označena jeho jménem, přičemž další výroková část chyběla. Žalobcům a) až y) nebylo jasné, co vedlo žalovaného k takto selektivnímu výběru v okamžiku, kdy došlo ke spojení řízení všech žalobců do jednoho, aniž by o tom navíc byli vyrozuměni. Podle žalobců a) až y) není napadené rozhodnutí v souladu s § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru a trpí neodstranitelnou zásadní vadou.
5. K problematice plánování přesčasové práce při eskortách k soudům žalobci a) až y) předeslali, že v případech, kdy jsou u jednoho soudu nařazena jednání na ranní i odpolední hodiny, je více než pravděpodobné, že soudní jednání nebude možno ukončit v pracovní době příslušníků velených do eskorty, a překročení jejich pracovní doby lze tudíž předvídat (plánovat). Jako příklad popsali jednání u Okresního soudu v Lounech nařazená na 8:00 a 13:00 hodin s tím, že eskorta k těmto jednáním je z ekonomických důvodů vybavována shodně od 6:00 hodin ráno (před odjezdem zabere asi hodinu poučení příslušníka nadřízeným, vyzvednutí služební zbraně, vyzvednutí vězně a jeho osobní prohlídka; samotná cesta k soudu trvá rovněž cca hodinu). I kdyby odpolední jednání trvalo jen dvě hodiny a bylo ukončeno v 15:00 hodin, cesta zpět a následné úkony mohou trvat opět dvě hodiny (jako při nástupu), a ukončení pracovní doby eskortujícího příslušníka tak podle žalobců a) až y) lze s jistotou stanovit na 17:00 hodin. Velící důstojník proto při plánování takové eskorty musí počítat s tím, že eskortující příslušníci budou vykonávat služební činnost od 6:00 do 17:00 hodin, tj. cca 11 hodin. Žalobci a) až y) zdůraznili, že jde o plánovanou přesčasovou práci, nikoli o činnost nahodilou, kterou by bylo možno podřadit pod služební činnost v rámci § 54 zákona o služebním poměru. Pokud žalovaný s pracovní dobou kalkuloval takto, je podle žalobců a) až y) napadené rozhodnutí v rozporu se smyslem zmíněného ustanovení. Dodali, že jim nadřízený služební funkcionář si je plně vědom toho, že příslušníci velení na takovou eskortu nemohou dodržet pracovní dobu v rozsahu stanoveném zákonem, nicméně řediteli věznice i žalovanému zůstala tato skutečnost utajena. Shrnuli, že plánovitost takového druhu eskort je v rozporu s judikaturou Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobci a) až y) nesouhlasili s argumentací žalovaného, že nerozpoznali správnost plánovaných hodin a skutečných přesčasových hodin, a naopak konstatovali, že žalovanému zůstala činnost eskortujících příslušníků utajena a nedokázal posoudit základní nuance této služební činnosti v rozsahu plánovitosti (předvídatelnosti) a nahodilosti. Podle žalobců a) až y) lze plánovité prodloužení eskort spatřovat i v případech, kdy je prokazatelně nařízeno celodenní soudní jednání, neboť i tehdy je prodloužení služební činnosti eskortujících příslušníků předvídatelné. S těmito variantami však služební funkcionáři nepočítali a ani okrajově je nezkoumali. Vadné plánování pracovní doby shledali žalobci a) až y) také v případech, kdy jsou soudní jednání nařízena na odpoledne, ale eskortující příslušníci jsou i přesto do služby veleni od ranních hodin, a do věznice se tak jednoznačně vracejí až po pracovní době. Takto odpracované hodiny jsou podle žalobců a) až y) projevem nesprávného plánovacího mechanismu a neschopnosti organizovat práci tak, aby k přesčasům nedocházelo a služební činnost se zbytečně nenavyšovala. Toto hledisko však služební funkcionáři nezkoumali.
7. Podle žalobců a) až y) byly základním důkazním prostředkem směnové výkazy, z nichž je zřejmé, kdy a v jakém období došlo k odpracování přesčasových hodin. Tuto evidenci pokládali za podstatnou i pro součet hodin odpracovaných ve vyrovnávacím období (zpravidla tříměsíčním), kdy případný převis skutečně odpracovaných hodin za dané období je nepřipustně evidován jako hodiny odpracované podle § 54 zákona o služebním poměru. Podotkli, že každý příslušník je povinen po vypracování směnového výkazu tento odsouhlasit a opatřit paraťou, nicméně tato praxe byla ve Vazební věznici Litoměřice popírána, výkazy byly vyhotovovány zpětně a opatřovány paraťami, jež nepatří žalobcům. Podle žalobců a) až y) přitom důkazy směnovými výkazy ve správním spisu absentují. Dodali, že v odvolacím řízení nebyl řešen ani jimi uplatněný nárok na zaplacení úroků z prodlení, ačkoli žalovaný měl povinnost se s ním vypořádat. Žalobci a) až y) uzavřeli, že služební funkcionáři postupovali v rozporu s § 180 zákona o služebním poměru, neboť pro rozhodnutí nezajistili podklady „objektivně prokazující návrh žalobců ve směru tohoto prokazování“.
8. Žalobce z) ve své žalobě předeslal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nedostatečně individualizované. Zdůraznil, že mu vznikl nárok na proplacení služebního příjmu za výkon služby přesčas v období od 1. 8. 2013 do 31. 8. 2016 i v rozsahu, v jakém mu v části „B“ rozhodnutí ředitele věznice nebyl přiznán. Podle žalobce z) totiž služby přesčas uvedené v části „B“ zmíněného rozhodnutí nebyly nařízeny v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že s ohledem na jejich nepředvídatelnost nelze příslušníkům za eskorty přiznat odměny podle § 125 odst. 1 ve spojení s § 132 zákona o služebním poměru s případnými úroky z prodlení, a konstatoval, že ani sám žalovaný tento názor striktně nedodržel, neboť v obdobích „personální nedostatečnosti“ uznal realizaci eskorty, která přesáhla plánovanou službu, jako službu přesčas nespádající pod § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce z) připomněl, že je služebně zařazen jako řidič, tudíž s výjimkou údržby celou svou službu realizuje mimo pracoviště. Při uplatňování principu, že při výkonu služby přesčas mimo pracoviště věznice se vždy jedná o službu přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, by žalobci z) podle něj nikdy nemohl vzniknout nárok na proplacení služeb přesčas, což by jej značně znevýhodňovalo ve srovnání s ostatními příslušníky. Takové rozdíly mezi příslušníky považoval žalobce z) za nepřipustné s tím, že není rozhodné, kde službu přesčas realizuje, neboť reálně stráví ve službě více hodin, než činí základní doba služby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Podle žalobce z) nelze přijmout argumentaci žalovaného, že přesčas odsloužený při realizaci eskorty je přesčasem nařízeným v důležitém zájmu služby. Podotkl, že při realizaci eskorty dochází poměrně často (pravidelně) k situacím, kdy příslušník z důvodu prodloužení soudního jednání nemůže ukončit službu v plánovaném čase. Vzhledem k tomu, že se jedná o časté a opakující se situace, podle žalobce z) by tato možná zdržení měla být vzata v úvahu již při plánování služeb tak, aby příslušníci realizovali eskortu v rámci řádně plánované služby, nikoli jako přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dodal, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá výjimečnost služby přesčas podle zmíněného ustanovení s tím, že půjde o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru. Žalobce z) poznamenal, že přesčasové hodiny uvedené v části „B“ rozhodnutí ředitele věznice nelze považovat za přesčasy nařízené v důležitém zájmu služby, neboť jde o rutinní činnosti, k nimž dochází často, a nejedná se o předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který by nebylo možno splnit při náležitém rozvržení základní doby služby. Označil za nespravedlivé, aby prodloužení doby realizace eskorty z důvodu prodloužení soudního jednání nebo posunu jeho začátku šlo k tíži příslušníků tím, že vykonaný přesčas bude podřazen pod § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, ačkoli se jedná o opakované situace, které lze při plánování služeb předvídat a počítat s nimi.
10. Žalobce z) pokládal za nerozhodné, zda službu vykonává jako řidič při eskortě nebo jako řidič při služební cestě, neboť v obou případech může dojít ke zdržením, která je třeba předpokládat již při rozvržení základní doby služby. Podle žalobce z) proto není logické, aby přesčasové hodiny realizované při eskortě byly posouzeny jako služba přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, zatímco za přesčasové hodiny realizované při služební cestě byl žalobci vyplacen služební příjem za výkon služby přesčas (např. ve dnech 30. 4. 2014, 27. 6. 2014, 28. 8. 2013 nebo 30. 8. 2013).
11. Samotné zařazování přesčasových hodin pod § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru bylo podle žalobce z) nepředvídatelné, neboť v obdobích tzv. personální nedostatečnosti byly přesčasy proplaceny (nebyly podřazeny pod zmíněné ustanovení), zatímco v obdobích tzv. personální dostatečnosti byly zařazovány pod přesčasy realizované v důležitém zájmu služby. Dodal, že personální dostatečnost, či nedostatečnost lze vždy posoudit až zpětně, tudíž v době realizace přesčasových hodin nemohl ani tušit, zda dostane zapláceno za službu přesčas, či nikoli. Samotnou personální dostatečnost, či nedostatečnost vnímal z hlediska svého služebního zařazení řidiče jako zcela nerozhodnou, neboť jej jako řidiče může nahradit toliko příslušník s patřičným řidičským oprávněním. Pro úplnost žalobce z) poznamenal, že v současné době jsou všechny přesčasové hodiny realizované při eskortě považovány za přesčasy nespadaající pod § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce z) uzavřel, že postup proplácení přesčasových hodin je zcela nepředvídatelný.
12. Napadenému rozhodnutí žalobce z) dále vytýkal nepřezkoumatelnost, kterou spatřoval v tom, že jemu doručené vyhotovení neobsahovalo avizovaný počet 45 stran, nýbrž jen strany 1, 9 a 37 až 45. Napadené rozhodnutí navíc podle žalobce z) není nijak individualizováno, jedná se o jakési „univerzální“ rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl také o odvoláních dalších příslušníků vězeňské služby, což ovšem není přípustné. Žalobci z) přitom ani nebyl doručen originál napadeného rozhodnutí, nýbrž jen jeho barevná kopie.

Vyjádření žalovaného k žalobám

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobám, v němž navrhl jejich zamítnutí pro nedůvodnost. Odmítl tvrzení žalobců a) až y), že směnové výkazy byly falzifikovány a že podsouvá pod důležitý zájem služby jakékoli úkony. K organizaci práce a eskort žalovaný uvedl, že všichni pracovníci pracují tak, aby nedocházelo k plánovanému prodlužování pracovní doby, zejména u mimořádných okolností, které mohou zdržet prováděnou eskortu, však nelze žádným plánovacím mechanismem dopředu určit, jak dlouho bude eskorta trvat. Dodal, že délka soudních jednání je rovněž proměnlivá.

Replika žalobce z) k vyjádření žalovaného

14. Žalobce z) v replice ze dne 25. 10. 2017 nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že žádným plánovacím mechanismem nelze dopředu určit délku trvání eskorty. Podle žalobce z) nastávají takové situace při výkonu služby poměrně často, a proto by při plánování služeb měly být brány v potaz. Žalobce z) zopakoval, že není podstatné, zda službu vykonává jako řidič při eskortě nebo jako řidič při služební cestě, neboť v obou případech může dojít ke zdržením, která je třeba předpokládat již při samotném rozvržení základní pracovní doby. Podle žalobce z) proto není logické, aby přesčasové hodiny realizované při eskortě byly posouzeny jako služba přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, zatímco přesčasové hodiny realizované při služební cestě mu naopak byly propočteny.

Doplňující vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v doplňujícím vyjádření ze dne 31. 5. 2019 konstatoval, že základním předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí je určitost (konkrétnost) věci a osoby, přičemž z výrokové části napadeného rozhodnutí je zřejmé, v jaké věci bylo řízení vedeno, koho se týká, jak bylo rozhodnuto a jaké právní účinky mělo toto rozhodnutí vyvolat. Dodal, že v souladu se zásadou procesní ekonomie za subsidiárního použití § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodl o spojení správních řízení ve věcech služebního poměru, neboť se týkala stejného předmětu řízení. Z důvodu formálního pochybení pak bylo napadené rozhodnutí jednotlivým účastníkům řízení doručováno tak, že výroková část se týkala pouze jejich účastenství, čímž vznikl nesoulad mezi počtem listů uvedeným v záhlaví a skutečností. V tomto formálním nedostatku však podle žalovaného nelze spatřovat nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, které splňuje náležitosti uvedené v § 181 zákona o služebním poměru, je dostatečně určité a srozumitelné.
16. K otázce výkonu služby přesčas žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí ředitele věznice přezkoumal v celém rozsahu, ke zjištění skutkového stavu si opatřil všechny podklady včetně výkazů odsloužených hodin a důvodů nařizování přesčasových hodin podle denních rozkazů a zkoumal, zda bylo oddělení vězeňské stráže Vazební věznice Litoměřice v období od roku 2013 do roku 2016 dostatečně personálně zajištěno. Žalovaný setrval na názoru, že pokud příslušník konal službu přesčas mimo věznici při eskortě, nejednalo se o plánovanou službu přesčas, nýbrž o zdržení, jež ze své podstaty nemůže být předvídáno, a je tudíž neočekávaným úkolem bezpečnostního sboru. Podle žalovaného proto v těchto případech byla služba přesčas zařazena pod § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v souladu se zákonem. Žalovaný doplnil, že příslušný vrchní inspektor eskortní služby může vždy pouze odhadovat, jak dlouho bude jednání soudu trvat, bude-li vůbec k termínu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednání při plánování služby vědět. Nelze proto požadovat, aby měl příslušný služební funkcionář povinnost dopředu odhadovat nepředvídatelné a nahodilé situace.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné. Nepřisvědčil však všem uplatněným žalobním bodům.
19. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobci spatřovali především v jeho neúplnosti. Této námitce soud nepřisvědčil. Neúplnost napadeného rozhodnutí je totiž jen zdánlivá. Každý ze žalobců sice obdržel rozhodnutí obsahující titulní stranu (strana 1), výrokovou část vztahující se výhradně k jeho osobě (pouze jedna ze stran 2 až 36) a celé odůvodnění (strany 37 až 45), což může vyvolávat dojem, že v rozhodnutí něco chybí, nicméně ve správním spisu je založeno i kompletní rozhodnutí, které zahrnuje výrokové části týkající se všech žalobců a má všech 45 stran textu. Žalovaným zvolený způsob vyhotovení napadeného rozhodnutí a jeho doručení jednotlivým účastníkům odvolacího řízení soud nepovažuje za vhodný, nicméně s ohledem na výše uvedené neshledává v namítané neúplnosti napadeného rozhodnutí jeho nepřezkoumatelnost.
20. Žalobce z) současně spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v jeho nedostatečné individualizaci ve vztahu k jednotlivým účastníkům odvolacího řízení. Ani z tohoto pohledu však podle názoru soudu není nepřezkoumatelnost dána. Pojetí napadeného rozhodnutí vychází z právního názoru žalovaného, který měl za to, že odvoláními napadené části „B“ rozhodnutí ředitele věznice ve věcech jednotlivých účastníků řízení se shodně týkají přesčasů vyvolaných prodloužením eskortních služeb, což jsou podle žalovaného situace, které není možné běžně předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, a proto tyto přesčasy nelze přesunout do částí „A“ jednotlivých rozhodnutí ředitele věznice a příslušníkům za ně přiznat odměny. Popsaný právní názor vedl žalovaného k závěru, že všechna odvolání lze zamítnout s jednotnou argumentací, která platí pro všechny účastníky odvolacího řízení. V kontextu právního názoru žalovaného soud vnímá napadené rozhodnutí jako dostatečně individualizované, neboť je v něm jednoznačně popsáno, o jakých nárocích jednotlivých příslušníků bylo rozhodováno a že se na ně na všechny vztahuje zmíněná argumentace. Jakákoli bližší individualizace odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým účastníkům řízení by za dané situace byla jen nadbytečný opakováním totožné argumentace a nijak by nepřispěla k vyšší kvalitě odůvodnění. Soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Za vadu napadeného rozhodnutí nelze podle názoru soudu považovat ani tu skutečnost, že žalobci z) byla podle jeho tvrzení doručena jen barevná kopie rozhodnutí, nikoli jeho originál. Tento postup žalovaného pochopitelně není správný ani vhodný, nicméně nejedná se o vadu rozhodnutí, natožpak o vadu, která by mohla mít za následek jeho nezákonnost.
22. Po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud přisvědčuje žalobcům a) až y), že je žalovaný nevyrozuměl o spojení jednotlivých odvolání ke společnému řízení či rozhodnutí. Správní spis dokonce neobsahuje ani vlastní rozhodnutí či usnesení o spojení věcí. Jedná se o procesní vadu, která ovšem nijak nezasáhla do práv žalobců (ostatně žalobci to ani netvrdili), a proto nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, když ani nemá vliv na jeho zákonnost.
23. K námitce, že napadené rozhodnutí není v souladu s § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru a trpí neodstranitelnou zásadní vadou, soud připomíná, že podle zmíněného ustanovení rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy, být vydáno příslušným služebním funkcionářem, být dostatečně obsahově určité, obsahovat předepsané náležitosti a mít vždy písemnou formu. Žalobci a) až y) neupřesnili, kterou z uvedených podmínek podle nich napadené rozhodnutí nesplňuje, a proto se soud touto jejich námitkou pro její nekonkrétnost blíže nezabýval.
24. Soud se naopak ztotožnil s názorem žalobců, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně interpretoval § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého *„[p]říslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.“*
25. Výkladem tohoto ustanovení se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, publ. pod č. 3341/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„[s]lužbu přesčas lze příslušníkům Vězeňské služby ČR dle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (tedy v důležitém zájmu služby) nařídit pouze ve výjimečných a mimořádných případech. Konkrétně se jedná o situace, které není možné běžně předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, tedy např. náhlé onemocnění příslušníka. Je přitom na správním orgánu, aby jednoznačným a nezpochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, nežli připouští právní úprava.“* S tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že služba přesčas spojená s realizováním eskorty nemusí být vždy nepředvídatelnou situací, a tudíž nemusí vždy splňovat podmínky § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, jak se nesprávně domnívá žalovaný.
26. Žalobci v této souvislosti popsali naprosto jednoznačný případ, kdy bude služba přesčas spojená s realizováním eskorty předvídatelná a předem plánovatelná. Jedná se o situaci, kdy bude na jeden den u jednoho soudu nařízeno více jednání (hlavních líčení, veřejných zasedání apod.), k těmto jednáním bude z úsporných důvodů vypravena jediná eskorta a již předem bude zřejmé, že eskortující příslušníci se v rámci stanovené doby služby nestihnou vrátit zpět do věznice (např. pokud bude jedno soudní jednání nařízeno na 8:00 hodin a druhé na 14:00 hodin, což při zohlednění všech nezbytných úkonů eskortujících příslušníků před eskortou, cesty k soudu, běžné délky jednání, cesty zpět do věznice a následných úkonů znamená, že stanovená doba služby bude překročena).
27. Tento příklad jednoznačně dokládá, že právní názor žalovaného, že přesčasy vyvolané prodloužením eskortních služeb není možné běžně předvídat při rozvržení doby služby na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednotlivé směny a že za ně nelze přiznat odměny, není správný, neboť s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu rozhodně neplatí automaticky a bezvýjimečně. Odpovědnost za prokázání toho, zda se jednalo o přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, či nikoli, nese žalovaný. Popsaný nesprávný názor žalovaného přitom způsobil, že žalovaný nezkoumal, za jakých konkrétních okolností jednotlivé přesčasy spojené s realizací eskortních služeb jednotlivými žalobci vznikly a zda se v některých případech nejednalo o situace předvídatelné, které nelze podřadit podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a neopatřil si pro vyhodnocení těchto okolností dostatečné podklady.

28. Uvedený nesprávný právní názor žalovaného činí napadené rozhodnutí nezákonným, a proto je soud v rozsahu výroků týkajících se jednotlivých žalobců podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
29. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování, které navrhli žalobci, neboť jeho realizace by na citovaných závěrech soudu nemohla nic změnit.
30. Vzhledem k tomu, že žalobci a) až y) měli ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. tohoto rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobcům a) až y) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 154 497 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč za každého z těchto žalobců (celkem 75 000 Kč), z částky 62 000 Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce žalobců a) až y) podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení], z částky 3 100 Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce žalobců a) až y) podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) AT [podání žaloby], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 13 797 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Za situace, kdy bylo žalobou napadeno jedno rozhodnutí správního orgánu a žaloba obsahuje jednotnou argumentaci týkající se shodně a společně všech žalobců, soud dospěl k závěru, že není namístě aplikovat § 12 odst. 4 AT ve vztahu k úkonu spočívajícímu v podání žaloby, neboť přiznání náhrady nákladů řízení podle tohoto ustanovení by bylo nepřiměřené objemu poskytnutých právních služeb. V daném případě totiž z hlediska sepisu žaloby, která neobsahuje žádnou argumentaci individualizovanou pro jednotlivé žalobce, nýbrž výhradně argumentaci společnou pro všechny žalobce, neexistuje žádný rozdíl mezi zastupováním jedné osoby a více osob. Obdobné závěry zdejšího soudu vyslovené v usnesení ze dne 3. 4. 2019, č. j. 15 Ad 6/2018-76, akceptoval i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1799/19.
31. Rovněž žalobce z) měl ve věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku III. tohoto rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci z) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce z) po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) AT [převzetí a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby, repliky – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud žalobci z) nepřiznal požadovanou odměnu za vyjádření k poučení o podjatosti a souhlas s rozhodnutím bez jednání, neboť se nejedná o důvodně vynaložený náklad na relevantní úkon právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.